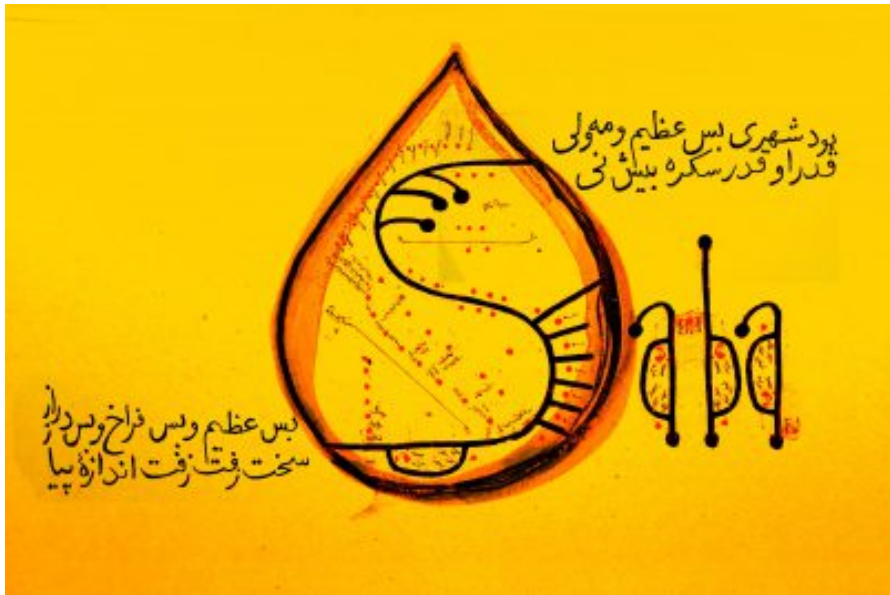

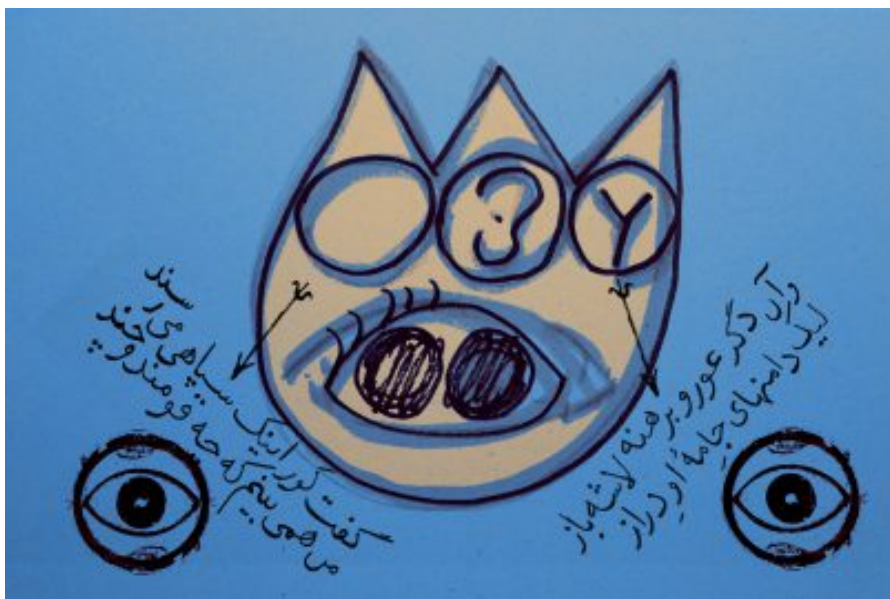
احق‌های شهر سبا

حضرت مثنوی کتابی است مشکل‌تر از مشکل
و آسان‌تر از آسان، آن بر عاقل و این بر نادان

گفت کر آری شنودم با بگیشان
که چه می نویزند پیدا و نهان

آن برهنه گفت ترسان زین صمغ
که بپزند از درازی دامغ

کورگفت اینک به نزدیک آمدند خیر بگریزم پیش از زخم و بند

گرهش کوی که آری مشغله
می شود نزدیک باران هله

آن برهنه گداز آوه دامم
ارطع بر بند و من ناامم

شهر را هشتاد و بیرو امید
در هزیمیت در دهی اندر

آهنگها را هرگز نمی‌فروشد چون
در کشیدگی نه طبعی در همچنان
با چنین کبزی و هفت اندام در
از شکاف در پرده جستن در

بدم آمد فضا اهل سبالا کر دم احمق میباشان شد و بال آن سیاه ماند به شهر بس کلان را در فضا به بنویز از کوزکنان کوزکنان انصافاً می آورند ا درج در انصافشان بس سر و پندار هرقا گویند در انصافها کج می جو در همه درونها بود شهری بس عظم و مه ول ا فقر لو فقر سکره پیش ل ا بس عظم و بس فراخ و بس دراز ا سخت زفت زفت لغاتاً یاز مردم ده شهر جمیع لغوی ا یک جمله سه بن انسترو ا سرو طلق و طلاق و شیر ا یک آن جمله سه عظم به خصوصاً جان ناکرده به جانان باعقل ا کر هزارانست باشد نم بن ا یکی بس نور بین و دیده کورا از سلیمان کور و دیده پای میروا و آن دگر بس بیزگوش و سخت کرا کج و در وی نیست یک جو سنگ زرا و آن دگر عور و برجه لاندماز ا یک نامهای جمله لو دراز ا گت کور اینک سیاه می رسند ا من می ریم که چه فرسود و چندان گت کرا آری ندیوم با انگشان ا که چه می گویند پندار و همان ا آن برجه گت رسان زین ممتا که بود ا فرازی دلم ا کور گت اینک به نزدیک آمدند عور بگردم پیش از زخم و بد ا که می گوید که آری سلفه ا می شود تردیکو باران هله ا آن برجه گت تبه دلم ا از طلع برد و من قائم ا شهر را هشتاد و بیرون آمدند ا در هزیت در دمی اضر شدند ا فقر آن نه مرغ فریه یافتند ا یک ذرا گوشت بر وی نه نزد ا مرغ مرده خشک و زخم کلاخ ا استخوانها را گشته چون پناخ ا ران می خوردند چون از صید شیرا هر یکی از خوردنش چون پیل شیرا هر سه زان خوردند و بس فریه شدند چون سه پیل بس بزرگ و سه شدند ا چنان کر فریس هر یک سوان ا در نگمیدی از رفتی در هله ا ا چنین گویی و همت اندام زفت ا از شکاف در بیرون جسد و رفت ...

Wehr unter: www.ifagverlag.de/Ranis-Projekt